

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 540/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Karolom Porubčinom, advokátom, Centrum 27/32, Považská Bystrica, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 18/2023 z 25. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 18/2023 z 25. mája 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) domáhal vydania neodkladného opatrenia, ktorým žiadal žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) uložiť povinnosť zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťou (rodinným domom, pozn.) do právoplatného skončenia dovolacieho konania. Predmetná nehnuteľnosť bola v konaní o vyporiadanie BSM [rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 51/2019-252 z 10. augusta 2021, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 81/2021 zo 6. apríla 2022 (ďalej len „rozsudok krajského súdu zo 6. apríla 2022“), pozn.], prikázaná do výlučného vlastníctva žalovanej.

3. O návrhu sťažovateľa na vydanie neodkladného opatrenia rozhodol okresný súd uznesením č. k. 20 C 23/2022-8 z 8. júna 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 8. júna 2022“) tak, že ho zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu z 8. júna 2022 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 Co 70/2022-47 z 29. septembra 2022 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 29. septembra 2022“) tak, že ho potvrdil.

4. Proti uzneseniu krajského súdu z 29. septembra 2022 podal sťažovateľ dovolanie [prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)], o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné. V dovolaní argumentoval, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu, pričom takáto situácia nastáva v prípade návrhu na vydanie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania. Rozhodnutie krajského súdu považoval za nezákonné a založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

4.1. Najvyšší súd v napadnutom uznesení svoje závery o odmietnutí dovolania podaného proti uzneseniu krajského súdu z 29. septembra 2022 v podstatnom založil na argumentácii, že v súdnom registri zistil podanie dovolania sťažovateľom proti rozsudku krajského súdu zo 6. apríla 2022, v rámci ktorého *inter alia* žiadal sťažovateľ odložiť jeho vykonateľnosť do právoplatného skončenia dovolacieho konania (ktoré nebolo ku dňu vydania napadnutého uznesenia ukončené, pozn.). Uviedol, že predmet konania o posudzovanom neodkladnom opatrení je nerozlučne spätý s prebiehajúcim dovolacím konaním, a teda aj s vecou vedenou na okresnom súde (pod sp. zn. 15 C 51/2019, pozn.). Poukázal na to, že spätosť je vyjadrená aj v petite žaloby navrhnutým trvaním neodkladného opatrenia. Preto dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu z 29. septembra 2022 nie je možné považovať za rozhodnutie vo veci samej, ako ani za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí a dovolanie v danej veci tak nebolo podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vyslovil nesúhlas so závermi napadnutého uznesenia, pričom argumentoval len tým, že *„Najvyšší súd svojím rozhodnutím o odmietnutí dovolania sťažovateľa mu odňal prístup k súdu, ktorý by za použitia procesných pravidiel vzťahujúcich sa na dovolacie konanie dospel k spravodlivému rozhodnutiu.“*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením.

7. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd s prihliadnutím na sťažovateľom formulované „argumenty“ dospel k záveru, že jeho ústavná sťažnosť smerujúca proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti. Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k označeným právam sťažovateľa konštatuje,

že v ústavnej sťažnosti absentuje konzistentná argumentácia, z ktorej by sa dalo vyvodit', ako napadnuté uznesenie malo porušiť označené práva sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

8. Aj napriek právnenému zastúpeniu sťažovateľa advokátom ústavná sťažnosť neobsahuje žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že len samotné konštatovanie sťažovateľa, že „*Najvyšší súd svojim rozhodnutím o odmietnutí dovolania sťažovateľa mu odňal prístup k súdu, ktorý by za použitia procesných pravidiel vzťahujúcich sa na dovolacie konanie dospel k spravodlivému rozhodnutiu.*“, nie je možné v žiadnom ohľade považovať za relevantné odôvodnenie porušenia ním namietaných práv. V tejto súvislosti upriamuje pozornosť na to, že sťažovateľ v zásade len zopakoval závery súdov a obsah podaného dovolania, no k záverom napadnutého uznesenia nepredniesol relevantnú argumentáciu.

9. Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti. Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie. V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania. Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky (I. ÚS 150/2023). Absencia kvalifikovaného odôvodnenia tak predstavuje nedostatok, ktorý bráni ústavnému súdu považovať túto ústavnú sťažnosť za dostatočne odôvodnenú.

10. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie týchto nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vzhľadom na ich kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona o ústavnom súde totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019). Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označené nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na perfektnosť základných náležitostí návrhu slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 576/2020).

11. S poukazom na uvedené preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2023

Jana Baricová
predseda senátu